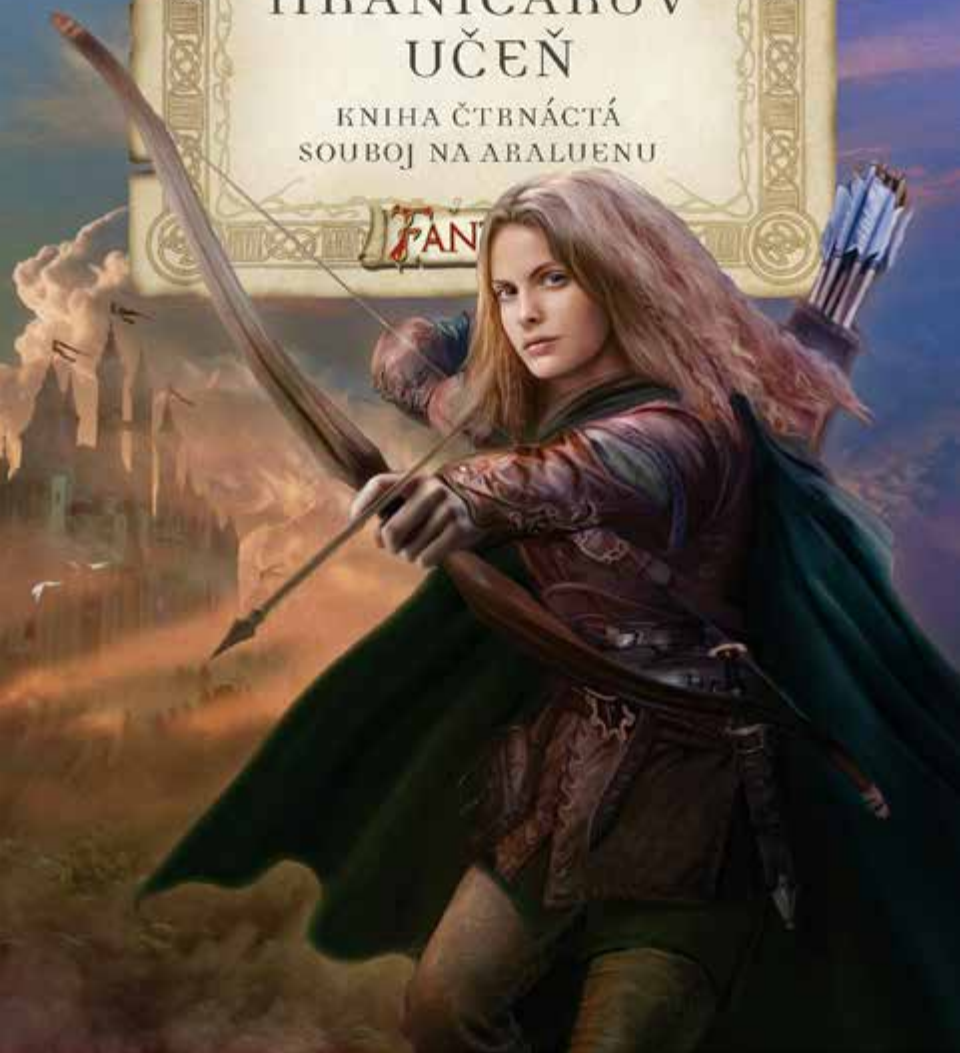

John Flanagan
**HRANIČÁŘŮV
UČEŇ**

KNIHA ČTRNÁCTÁ
SOUBOJ NA ARALUENU

FAN

HRANIČÁŘŮV UČEŇ KNIHA ČTRNÁCTÁ SOUBOJ NA ARALUENU

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

John Flanagan

Hraničářův učeň – Kniha čtrnáctá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Copyright © John Flanagan 2018

First published by Penguin Random House Australia Pty Ltd in 2018

Illustration Jan Patrik Krásný 2019

Vydalo nakladatelství EGMONT, v Praze roku 2019 ve společnosti Albatros Media a. s.

se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.

Číslo publikace 35415

Z anglického originálu *Ranger's Apprentice: The Royal Ranger. Duel at Araluen* přeložila Eva Dejmková

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

E-book konverzi provedl Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverze © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tištěné verze 978-80-252-4593-4

ISBN e-knihy 978-80-252-4676-4

TS 14. První vydání

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Věnováno památce Billa Pageta
1942 – 2018

Prolog

Dimon, bývalý velitel hradní stráže a nyní vůdce odbojného klanu Rudé lišky, se opíral o parapet, díval se vzhůru a mračil se. Byl v místnosti v nejhořejším patře hlavní věže na hradě Araluenu. O několik pater vyšší jižní věž se tyčila nad ním.

Chodil sem pravidelně a zíral na deváté patro věže, kam se ukryli princezna Kasandra, král Duncan a jejich muži. Dimon občas zahlédl pohyb na balkoně, který lemoval deváté patro, a jednou viděl samotnou Kasandru, jak pozoruje nádvoří pod sebou.

Nenávistně zaklel, když ji spatřil, ale ona o jeho přítomnosti nevěděla. Lidé na balkoně se zřejmě vůbec jeho směrem nedívali. Více je zajímalo nádvoří. Kasandřini lukostřelci už si vybrali krutou daň na těch, kdo se tam dole pohybovali neopatrně a příliš se vzdálili zpod ochrany věžních zdí.

Pod Dimonovým vedením se vojáci klanu Rudé lišky zmocnili hradu. Na klan Rudé lišky narazil Dimon náho-

dou před několika lety. Byla to skupina nespokojenců, kteří se stavěli proti zákonu, jenž umožňoval ženě usednout na trůn. Tento zákon, který zavedl Kasandřin dědeček, znamenal, že se Kasandra nakonec stane právoplatnou královnou Araluenu. Klan Rudé lišky tvrdohlavě lpěl na staré tradici výhradně mužského následnictví – což Dimon srdečně schvaloval, protože byl Kasandřin vzdálený příbuzný, a pokud věděl, také jediný možný mužský dědic.

Pod falešným jménem se přidal ke klanu a tiše se v něm propracovával k vedoucímu postavení. Klan byl neorganizovaný a neschopný – spousta vztekklých řečí a skoro žádné činy. Dimon ale ani neorganizovaný, ani neschopný nebyl. Byl vynikající řečník, uměl v posluchačích vzbudit vášeň a získat je na svou stranu. Měl silnou a charismatickou osobnost a vrozenou schopnost přimět lidi, aby ho měli rádi a respektovali ho. Rychle stoupal klanovou hierarchií, až byl jmenován vrchním vůdcem. Zorganizoval členy klanu a povzbuzoval je, až se z nich stala silná a nebezpečná tajná armáda. Podbízel se jejich přesvědčení a dal jim program i cíl – vzpouru proti koruně. Jeho věci ještě pomáhala skutečnost, že král Duncan byl už nějaký čas vážně nemocný a jeho dcera Kasandra vládla jeho jménem jako regentka, takže existoval jasný příklad, jak bude vše kvůli změně zákona fungovat.

Dimon využil klan Rudé lišky, aby dosáhl svých vlastních cílů. Měl v plánu zmocnit se trůnu a nechat se korunovat králem. Klan Rudé lišky vnímal jako nástroj, jehož pomocí si splní své ambice.

Věřil, že jeho hlavní překážkou je Kasandřin manžel, sir Horác – nejlepší rytíř v Araluenu a velitel armády. Horác byl neobyčejně dobrý bojovník a vynikající stratég

a taktik. V roli vůdce mu pomáhal hraničář Gilan, velitel obávaných hraničářských jednotek a Horácův dlouholetý přítel. Aby Dimon uspěl, musel tyhle dva odlákat pryč z hradu Araluenu a nejlépe i zabít. Proto vymyslel plán, aby přiměl Horáce a Gilana vyrazit na sever, kde měli potlačit povstání malé skupiny z klanu Rudé lišky a vzít si s sebou většinu hradní posádky. Cestou na ně zaútočila mnohem větší síla sonderlandských žoldnéřů a členů klanu Rudé lišky. Nepřítel měl přesilu tří nebo čtyř mužů na jednoho a Horácovi muži se proto uchýlili do prastaré pevnosti na kopci. Ačkoli teď byli obleženi jeho jednotkami, Dimon věděl, že vůdce Horácových schopností nezůstane v obležení dlouho. Dimon musel jednat rychle, pokud se měl trůnu zmocnit.

Zpočátku šlo všechno dobře. Dimon se svými muži z klanu Rudé lišky se lstí dostal přes nedobytné hradby a padací most hradu Araluenu a málem se mu podařilo zajmout Kasandru a jejího otce.

Ale Maikeru, Kasandřin nihon-džinský mistr meče, zasáhl a zdržel Dimona a jeho muže na tak dlouho, aby se Kasandra s Duncanem dostali do bezpečí horních pater jižní věže společně s malou jednotkou věrné hradní stráže a lukostřelců.

Osmé a deváté patro věže sloužilo jako poslední útočiště pro případ, že by hrad byl dobyt. Část točitého schodiště těsně pod osmým patrem se dala odstranit, takže se útočníci neměli jak dostat do horních dvou pater – obránci se ale mezi osmým a devátým patrem mohli pohybovat po vnitřním dřevěném schodišti. Útočiště bylo zásobeno potravinami i zbraněmi a dvě velké nádrže na dešťovou vodu ve střeše nad devátým patrem poskytovaly obráncům vodu.

Kasandra zatím odolávala Dimonovým pokusům dostat se do osmého patra věže. Ale teď Dimon dostal nápad, který mohl znamenat její zkázu.

Otočil se, když zaslechl nejisté zaklepání na dveře.

„Lorde Dimone? Jste tam?“

Poznal ten hlas. Byl to Ronald, vedoucí jeho malé skupinky konstruktérů a odborníků na obléhání. „Pojď dál,“ zavolal Dimon.

Dveře se otevřely a konstruktér vešel. Stejně jako řada ostatních konstruktérů to byl starší muž, jehož šediny prozrazovaly roky zkušeností v oboru. Uctivě zaváhal. Všichni Dimonovi muži věděli, že Dimon má špatnou náladu od chvíle, kdy nihon-džinský mistr meče překazil jeho plán na rychlý převrat.

„Co je?“ zavrčel Dimon podrážděně, nesmyslně rozladěný mužovou nervozitou.

„Dorazil materiál na vaše zařízení, můj pane,“ řekl mu konstruktér. „Můžeme okamžitě začít se stavbou.“

Poprvé po několika dnech zahrál na Dimonově tváři úsměv. Dychtivě zamnul rukama.

„Výborně,“ řekl. „Teď můžeme sestřence Kasandře velmi znepríjemnit život. Velmi znepríjemnit.“

Jedna

„Nepřátelé jsou v přesile a vidí všechno, co táta dělá,“ vyprávěla Maddie. „Nemůže je zaskočit. Napadlo mě, že bych mohla sehnat nějaké muže a podniknout proti nepřítelům překvapivý útok z týlu. To by tátovi dalo šanci probít se ven.“

Zatímco zrádce Dimon předpokládal, že Maddie je zavřená v jižní věži se svou matkou, budoucí hraničářka objevila řadu tajných chodeb a schodišť, které jí umožňovaly volně vcházet do hradu a vycházet ven. Maddie se dostala na setkání klanu Rudé lišky a vyslechla Dimonův plán zaútočit na hrad a držet jejího otce s vojáky v pasti na severu.

Teď se vrátila do hradu a vyšla do devátého patra, kde s Kasandrou začaly vymýšlet plán na pomoc jejímu otci.

Kassandra ten nápad zvažovala. „Mohlo by to vyjít,“ usoudila. „Ale kde ty muže vezmeš?“

Maddie pokrčila rameny. „Myslela jsem, že bych zmobilizovala armádu,“ řekla. Na hradě byla jen malá posád-

ka. Armádu tvořili ozbrojení rytíři a pěšáci z okolních farem a vesnic, které bylo možné povolat v čase války a nebezpečí.

„Trvalo by moc dlouho, než bys ji svolala,“ zavrtěla hlavou Kasandra. „A Dimon by se rychle dozvěděl, co chystáš.“ Vstala, začala přecházet po místnosti a vraštila čelo soustředěním.

„Tady se udržíme, jak dlouho budeme chtít,“ řekla. „Ale potřebujeme najít způsob, jak dostat tvého otce a Gilana z té pevnosti. Pak by mohli táhnout na jih a zaútočit na Dimona zvenčí. My bychom se zároveň probili z věže a zaútočili na něj zevnitř. Říkáš, že tunel vede i do strážnice?“ zeptala se a Maddie přikývla. „Odtamtud se dá spustit padací most, aby mohli Horácovi a Gilanovi vojáci vjet do hradu.“

Otočila se a začala znovu přecházet. Hlava už jí pracovala přesčas.

„Jenže pokud budeš chtít podniknout překvapivý útok na muže, kteří drží Horáce a Gilana, budeš potřebovat vojáky. Dobré bojovníky. Takové, kteří v těch zatracených Liškách vzbudí pekelný strach...“

Zmlkla a snažila se něco vymyslet. Pak se jí čelo vyjasnilo a podívala se na svou dceru s širokým úsměvem ve tváři.

„Myslím, že vím o přesně takových vojácích, jaké potřebuješ,“ řekla.

Kasandra přešla k oknu a podívala se na zelený park pod sebou. V jejím hlase zazněl povzbudivý tón, který tam předtím nebyl, a Maddie zvědavě vzhlédla.

„Tak mi to pověz,“ vybídla Maddie matku.

„Skandijci,“ odpověděla Kasandra.

Maddie byla na chvíli zmatená. „Jací Skandijci?“

„Hal a jeho muži – bratrstvo Volavky.“ Kasandra mluvila čím dál nadšeněji. „Za pár dní se mají vrátit z pobřeží.“

„Proč by nám měli pomáhat?“ zeptala se Maddie.

„Protože jsou to přátelé a spojenci. Pomohli jsme jim, když se Temudžajové před lety pokusili obsadit jejich zemi. Shromáždili jsme výkupné, když Aridové zajali jejich oberjarla. Jsou nám zavázáni. A nepatří k lidem, kteří by na své závazky zapomínali.“

„Když to říkáš.“ Maddie nesdílela matčinu jistotu, že jim Skandijci okamžitě přispěchají na pomoc, ale Kasandra ty mořské vlky znala lépe než ona. Byla tady ale ještě jedna věc. „Není jich jen dvanáct?“

Kasandra se usmála. „Dvanáct Skandijců. Tvůj otec říká, že jeden Skandijec vydá za tři běžné vojáky. Když jich tučet zaútočí na Sonderlandány z týlu a překvapí je, způsobí přesně takovou paniku a zmatek, jaký potřebujeme. V tom mi věř.“

„Asi máš pravdu,“ připustila Maddie. „Ale jak se s nimi spojíme?“

Kasandra přešla k podrobné mapě Araluenu, která visela na zdi. Maddie šla za ní a čekala, zatímco její matka studovala mapu, přejížděla prstem po řece Semat a tlumeně si pro sebe mumlala: „Takže. Mířili po Sematu k pobřeží. Ta ztroskotaná vlčí loď je tady...“ Zabodla prst do pobřeží kousek jižně od ústí Sematu. „Hal říkal, že se vrátí asi za deset dní, takže máš ještě pár dnů čas.“

Jela prstem po klikaté řece zpět do vnitrozemí a zastavila se v místě, kde se řeka prudce stáčela k jihu. Poklepala na jižní výběžek, který vznikl v ohybu řeky.

„Tady, řekla bych. Tohle bude nejlepší místo, kde je budeš moci zastavit. Měla bys je vidět připlouvat zdálky. To ti dá čas upoutat jejich pozornost.“

Maddie si chvíli prohlížela mapu. Výběžek opravdu vypadal jako nejlepší volba – byl dost blízko, aby se tam stáhla dostat a zastavit *Volavku*, a poskytoval dobrý výhled na řeku. Navíc byl dost daleko, aby se Dimon nedozvěděl o tom, co dělá.

„Tak to bych měla vyrazit,“ řekla.

Její matka zvedla obočí. „Co? Hned?“

„Ano. Půjdu, dokud je tma. Sbalím si trochu jídla na cestu a vyrazím,“ řekla.

Kassandra přikývla. „Když se Horácovi s Gilanem povede prorazit ven z pevnosti, co máš v plánu dál?“

„Vrátíme se sem a já provedu malou skupinu tunelem pod vodním příkopem. Až budeme uvnitř hradeb, vydáme se po skrytém schodišti do strážnice. Spustíme padací most. A pak už to bude na tátovi a jeho vojácích.“

„Jakmile budou na hradě,“ řekla Kassandra, „provedu své muže dolů a zaútočíme na Rudé lišky zezadu.“ Dotkla se jí lce své *katany*, kterou měla v pochvě za opaskem. „Dost se mi líbí představa Dimona napíchnutého na konci mého meče.“

O půl hodiny později už Maddie stála u dveří k tajnému schodišti. Přes rameno měla přehozený vak s jídlem. Kassandra stála vedle ní. Nelíbilo se jí, že nechává svou dceru odejít tak krátce potom, co zjistila, že je v pořádku. Ukázala na dveře.

„Možná bych mohla sejít s tebou ke vstupu do tunelu,“ řekla.

„Mami, je to osmnáct strmých žebříků. Opravdu chceš lézt až dolů a pak zase nahoru?“ zeptala se jí Maddie.

Kassandra smutně zavrtěla hlavou. „Ani ne. Jen...já nevím...prostě na sebe dávej pozor.“

Maddie několikrát přikývla, nevěřila, že by její hlas zněl dostatečně pevně. Pak matku rychle objala, otevřela dveře a zmizela na temném schodišti.

Dva

Jakmile se rozbřeslo, muži v pevnosti na kopci se začali probouzet.

Strážní na palisádách, kteří měli službu od půlnoci, měli zarudlé oči od nevyspání a zívali. Zdravili muže, kteří je přišli vystřídat s různými pocity – někteří byli vděční, že jejich dlouhá hlídka v temné noci už skončila, jiní byli rozladění, protože střídání přišlo o něco později, než mělo. Pak všichni zamířili po schodech dolů do tábora, kde se k životu probouzely i řady ohňů mezi stany. Pevností se táhla vůně kouře z hořícího dřeva společně s příjemným závanem kávy a slaniny, která se smažila na pánvičkách.

Horác s Gilanem se procházeli po dřevěném ochozu na hradbě a povzbuzovali muže, jimž zrovna začala hlídka.

„Mějte oči otevřené,“ prohodil občas Horác. „Nechceme, aby nás ta sonderlandská chátra překvapila.“

Strážní odpovídali poměrně vesele. *Konec konců, pomyslel si Horác, neměli službu od půlnoci do úsvitu, ta patří k těm nejúnavnějším.* Kromě toho, že tělo v té době touží po od-

počinku, strážní se cítí osamělí a zranitelní, když všichni jejich spolubojovníci spí. Dívají se do neurčité tmy celých pět hodin, namáhají oči a představují si, že viděli pohyb tam, kde se nic ani nehnu. Pak čelí náhlému návalu paniky: *Mám vyhlásit poplach? Co když se tam někdo plíží v trávě?* Toto neustálé napětí rychle odčerpává energii – duševní i fyzickou.

Horác spatřil poručíka jezdecka, který rozdělával služby. Muž se procházel po protější palisádě a přesvědčoval se, že jsou strážní pozorní. Horác na něj mávl a důstojník přešel k nim, postavil se do pozoru, narovnal ramena a zvedl ukazováček k helmě na pozdrav.

„Jak vybíráte muže na hlídku od půlnoci do úsvitu?“ zeptal se ho Horác.

Muž nad otázkou pár vteřin přemýšlel. „Většinou je to trest za nějaké drobné prohřešky, pane,“ řekl. „Špinavé vybavení, neuklizený prostor na spaní.“

Horác několikrát přikývl. „Myslel jsem si, že to bude něco takového. Příště je přiděluje podle pravidelného rozvrhu. Ať stejný muž neslouží v tutéž dobu dva nebo tři dny v řadě.“

Poručík zaváhal. Vypadal pochybovačně. „Ano, pane,“ řekl, ale jeho tón naznačoval, že nechápe.

„V době před úsvitem jsme nejzranitelnější,“ vysvětloval Horác. „Když dáte muže na hlídku za trest, bude naštvaný a bude si myslet, že se mu děje nespravedlnost. A proto nebude plnit své povinnosti dost pozorně.“

Desátníkova tvář se vyjasnila. Na tohle vůbec nepomyslel. Byl tři roky v armádě a noční hlídka byla tradičním trestem za menší prohřešky. A protože nepořádní a líní muži páchali takové přestupky opakovaně, často dostávali noční hlídky.

„Ano, pane. Promiňte, pane,“ řekl a ještě víc se narovnal. Horác se na něj usmál. „Nic se nestalo. Jen to propříště změňte.“

Propustil důstojníka gestem ruky a společně s Gilanem pokračovali v procházce po ochozu. Zvědavě nasál vzduch. „Nic nevoní tak jako smažící se slanina po ránu,“ řekl.

Gilan pokrčil rameny. „Tak si tu vůni užij. K jídlu už toho totiž moc nezbývá.“ Před několika dny zmenšil Horác přiděly, aby s omezenými zásobami jídla vydrželi co nejdéle.

Vysoký bojovník přikývl a zatvářil se ustaraně, když pomyslel na ten nevyhnutelný okamžik, kdy jídlo prostě dojde. Přešel k palisádě, opřel se lokty o klády a shlížel na nepřátelský tábor. Gilan se k němu přidal.

Tábor Rudých lišek se probouzel stejně jako muži v pevnosti. Kouř ze znovu zažehnutých ohňů stoupal z půl tuctu míst. Nefoukal vítr a kouř proto stoupal rovně vzhůru, dokud se nerozplynul. Muži po táboře chodili s nedostatkem ráznosti a energie těch, kteří vstávali brzy, ale rádi by ještě spali.

„Tam slanina nechybí,“ podotkl Gilan.

Horác místo odpovědi jen zamručel.

„Co myslíš, že udělají teď?“ pokračoval hraničář.

Horác našpulil rty. „Nemusejí vlastně dělat nic,“ soudil. „Vědí, že nás tady mají v pasti, a určitě si uvědomují, že nám docházejí potraviny. Můžou si dovolit vyhladovět nás. Samozřejmě,“ pokračoval, „určitě občas podniknou noční útok a pokusí se nás překvapit. Když nic jiného, aspoň nám pokazí spánek a přinutí nás být vzhůru.“

„To není dobré,“ odpověděl Gilan. „Nemám hlad jen tehdy, když spím.“

„To máš štěstí,“ řekl mu Horác. „Když já mám hlad, zdá se mi o jídle.“

„Tobě se zdá o jídle, i když hlad nemáš,“ odpověděl jeho přítel.

Jako kdyby se chtěl zapojit do hovoru, Horácův žaludek najednou hlasitě zakručel.

Gilan předstíral zděšení a kousek ustoupil od velkého rytíře. „Můj bože! Myslel jsem, že přišlo zemětřesení,“ řekl v hraném rozrušení.

„Jestli brzy neseženeme jídlo, možná že přijde,“ odpověděl Horác.

„Ještě tu jsou náhradní koně,“ podotkl Gilan.

Horác se k němu prudce otočil. „Navrhuješ snad, abychom nějakého zabili a snědli?“ zeptal se a v hlase mu jasně zaznívala zlost.

Gilan omluvně pokrčil rameny. „No, v minulosti se to tak dělalo,“ řekl, ale když uviděl Horácovy tvrdohlavě zařáté čelisti, pokračoval. „Ale myslím, že to ještě není tak zlé. Spíš jsem měl na mysli, že bychom náhradní koně mohli pustit, vyhnat je ven z brány. Tak by nám zrna a píce vydržely dvakrát déle.“

Horácův našťvaný výraz zmizel. „To není špatný nápad,“ řekl. Pak se ale zamračil. „Upozorňuju tě, že říct jezdcí, aby opustil svého koně, je velmi těžká věc.“

„Lepší než mu říct, aby ho snědl,“ poznamenal Gilan.

„To je pravda. Uvidíme, jak to půjde. Jisté je, že nepotřebujeme náhradní koně, když jsme tady uvízlí.“

Několik minut si v tichosti prohlíželi nepřátelský tábor.

„Dali si hodně práce s tím, aby nás sem vylákali,“ řekl Gilan zamyšleně.

„Asi měli v plánu zabít nás,“ mínil Horác.

„Přesně. Ale proč si s tím dávali takovou práci? Co jiného ještě měli za lubem? Určitě si prostě neřekli, *vylákáme*

Horáce s Gilanem na sever a tam je zabijeme. Musí to být součást nějakého plánu.“

„Například zmocnit se hradu Araluenu?“ řekl Horác.

Tohle byl závěr, ke kterému došli pokaždé, když rozebírali současnou situaci. A Gilan odevzdaně vzdychl. „Nenapadá mě nic jiného, co by mohli chtít. Tebe ano?“

Horáce ta otázka trápila. „Ne. Nenapadá. Ale hrad není snadný cíl. Je v podstatě nedobytný. Dokonce i Morgarath to věděl, a ten měl tisíce vojáků.“ Odmlčel se. „A Dimon je dobrý muž. I s malou jednotkou udrží nepřítele venku.“

„Pokud se dovnitř nedostanou lstí,“ nadhodil Gilan, ale tentokrát Horác jeho nápad rozhodně zavrhl.

„Kasandru by neobelstili,“ prohlásil, a pak trochu smutně dodal: „Mně se to nepodařilo za celých devatenáct let manželství.“

„Přesto něco musejí mít za lubem. Pořád přemýšlím, co to asi je.“

„To zjistíme, až před námi ta chátra bude utíkat.“ Horác píchl palcem směrem k táboru pod kopcem.

Gilan se na něj podíval s hraným překvapením. „Oni před námi budou utíkat?“ opáčil. „Jak se nám to povede?“

Horác ho poplácal po rameni. „Ty totiž vymyslíš mistrovský plán.“

Gilan několikrát přikývl. „To jsem asi měl vědět.“

„To přece vy hraničáři děláte. Jste spiklenci a intrikáni – a ztraceně chytrí. Věřím, že tě něco napadne. Jen aby to nebylo moc pozdě.“

„Uvidím, co vymyslím. Možná si půjdu zdřímnout. Piklím a intrikuju mnohem líp, když dřímám. Mezitím si ale pojďme dát kousek té rychle ubývající slaniny.“

Horác se oběma rukama odstrčil od palisády a otočil se ke schodům vedoucím na nádvoří.

„Vidíš, to je dobrý plán. Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout.“

Tři

Skandijci rozebrali poškozenou vlčí loď tak, že z ní zbyla jen prázdná skořápka ležící na hrubém písku pláže, kam ji její posádka dostala několik dní předtím.

Zbraně, štíty, pokrývky i zásoby byly vyskládány vysoko nad hranicí přílivu. Poslední hodinu se Skandijci zabývali odstraňováním prken z paluby, která ukládali stranou. Stěžeň, ráhno, plachty a lanová vytvořily další pěkně poskládanou hromadu. Loď už by v této chvíli měla mít jen polovinu své původní hmotnosti.

Hal Mikkelson stál s rukama v bok a díval se na obnažený lodní trup. „Tak,“ řekl spokojeně. „Teď ji přesuneme na nějaké rovnější místo.“

Vlčí zub ležel těsně u vody. Jeho posádka se chopila lan připevněných ke klounovci a k úchytným bodům podél trupu. Halova posádka se přesunula k zádi, aby mohla loď tlačit.

„Připraveni?“ zavolal Hal, a když se neozval nikdo, kdo by nebyl, zakřičel: „Raz, dva, tři, zaber!“

Lana se napjala, jak za ně muži zabrali a zabořili paty hluboko do písku. Loď chvíli jejich snaze odolávala, pak ale začala pomalu vyjíždět po pláži nahoru.

„Zatlač pořádně, Ingware!“ křikl Hal.

Obrovitý válečník zaťal zuby a ohnul se, až měl trup téměř rovnoběžně se zemí, a vši silou do lodi strčil. Loď začala díky jeho úsilí klouzat ochotněji, pohybovala se od vody vzhůru po mírném svahu čím dál snadněji, až se konečně dostala na rovný povrch.

Hal zvedl ruku. „Dobře!“ zavolal. „To stačí!“

Obě posádky se napřímily a posádka *Vlčího zubu* nechala spadnout lana na zem. Loď se naklonila na bok. Její skirl, Jern Ledoběžec, si oprášil ruce a přešel k Halovi.

„Vybral jsi dobré místo k přistání,“ řekl mu Hal a rozhlížel se po úzké zátoce, kterou před prudkým větrem z obou stran chránily vysoké skalnaté výběžky.

Jern pokrčil rameny. „Bylo to spíš štěstí než moje rozhodnutí,“ řekl. „Když jsme narazili do té skály, ucítil jsem, jak se trup ohnul. Chtěl jsem se dostat co nejrychleji na břeh.“

Hal se zazubil. „Někdy je štěstí stejně lepší než rozhodnutí,“ prohodil. Pak přešel k lodi. „Dáme pod ni podpěry a narovnáme ji.“

Předtím dohlížel na muže, kteří káceli stromy kolem zátoky a vytvářeli z nich silné podpěry. Teď je řídil, když zvedali levou stranu trupu, narovnávali loď a umisťovali k ní čtyři podpěry, aby zůstala stát rovně. Jiní členové posádky vzali další čtyři podpěry a dali je na opačnou stranu lodi, aby se loď nemohla převrátit na druhou stranu. Hal si podpěry pečlivě prohlédl, aby se ujistil, že drží dobře a že písek pod nimi je udusaný a pevný. Prudce strčil do trupu lodi, snažil se ji převrátit na jednu i na druhou stranu, ale loď stála pevně.

Stig, Halův nejlepší přítel a první důstojník, to vše sledoval s ustaraným výrazem ve tváři. Věděl, co bude následovat. Pokynul Ingvarovi, největšímu muži z obou posádek, aby přišel blíž.

„Připrav se, kdybychom náhodou byli potřeba,“ řekl.

Ingvar kývl, že rozumí.

Hal si klekl a díval se pod podepřený trup. Zvedl ruku a přejížděl jí po hladkých prknech, tlačil na ně a zkoušel je. Prkna se zdála být pevná. Pak se ještě přikrčil a lezl dál, dokud nebyl pod lodí a necítil řasami a vilejší porostlá prkna pár palců nad sebou. Sundal si z opasku malou dřevěnou paličku a na různých místech poklepal na trup.

Stig s Ingvarem bezděky postoupili o krok blíž a pozorně hlídali sebemenší náznak, že by se loď pohnula nebo některá z podpěr vypadla kvůli Halovu zkoušení. Jern také vše sledoval s nervozitou, ovšem on si dělal starost spíše o loď a o to, co Hal zjistí, než o jeho zdraví či bezpečí. Věděl, že Hal je vynikající stavitel lodí a tohle už dělal mnohokrát.

Hal se pomalu sunul k zádi, v podřepu na patách. Zastavil se asi ve třetině délky lodě. „Jerne? Do skály jste narazili zhruba tady?“ zavolal a zkusmo štouchl do trupu.

Jern sraštil čelo a přemýšlel. „Zhruba ano, Hale – pokud vím.“

„Hmmm,“ zabručel Hal zamyšleně. Opět do trupu zabušil paličkou. Tentokrát se ozval trochu jiný zvuk. Byl takový tlumenější. Hal do prken udeřil ještě dvakrát a nemotorně přitom máchal paličkou ve stísněném prostoru.

Ingvar se lehce opíral rukou o trup a cítil vibrace ran. „Už aby s tím přestal,“ zamumlal a podíval se na nejbližší podpěru.

„Víš, co děláš,“ odpověděl Stig, ale znělo to spíš jako zbožné přání než ujištění. „Skvěle, už končí,“ dodal.

Hal se vysoukal zpod lodi. Stig natáhl ruku a pomohl kamarádovi vstát. Hal se na něj zazubil a oprášil si písek z kolen.

„Vy dvě kvočny,“ pohrozil Stigovi a Ingvarovi žertem. „Vím, co dělám.“

Natáhl se, chytil se lodního zábradlí, vytáhl se nahoru a přehoupl se do lodi.

Z vnitřku vlčí lodi se začalo ozývat další klepání a bušení, jak se zvuk dutě odrážel v prázdném prostoru trupu. Stig a Ingvar už nebyli tak napjatí. I kdyby se nějaká z podpěr uvolnila, loď už jejich kapitána nemohla rozmačkat.

Jern byl ale pořád nervózní, protože čekal na verdikt. *Vlčí zub* byl pro tento rok hlídkovou lodí, které skandijský oberjarl každoročně poskytoval králi Duncanovi Araluen-skému. Taková loď hlídkovala u pobřeží, pronásledovala piráty, pašeráky a otrokáře a přepravovala naléhavé vzkazy. Asi před dvěma týdny ji ale prudká bouře zahнала moc blízko ke břehu a vyvrhla ji na skálu, která nebyla zanesena v mapách. Jern při nárazu slyšel ošklivé křupnutí a cítil, že se trup silně prohnul. Měl obavy, že loď má zlomený kýl, a tak spěchal ke břehu dřív, než se loď rozlomí.

Tato nehoda se stala v době, kdy Halova loď, *Volavka*, dorazila k hradu Araluenu. Hal měl jiné úkoly, ale když se dozvěděl, že *Vlčí zub* byl vážně poškozen, spěchal zpět na východní pobřeží, aby pomohl. Jern to pokládal za veliké štěstí – Hal byl zřejmě nejlepším stavitelem lodí v celé Skandii.

Ale jeho štěstí nemuselo přetrvat. Jern věděl, že pokud by loď skutečně měla zlomený kýl, už by nešla opravit.

Museli by ji opustit, spálit ji a nějak se dostat zpět do Skandie. Araluen by tak zůstal bez hlídkové lodě do chvíle, než by se přes Bílé moře přeplavila jiná loď. To by trvalo měsíce, a mezi pašeráky a otrokáři, kteří zamořovali tyto vody, by se rychle roznesla zpráva, že pobřeží je bez ochrany. Brzy by zase začalo drancování. Špatné zprávy se šířily rychle.

Bušení přestalo a u zábradlí se objevil Halův obličej. Paluba byla odstraněná, a tak se musel vytáhnout nahoru a překulit se přes zábradlí.

Jern udělal půl kroku vpřed, obával se nejhoršího.

Ale Hal se na něj povzbudivě usmál. „Jsem si jistý, že kýl je v pořádku,“ řekl.

Jern si konečně vydechl. Pak se zamračil. „Ale cítil jsem, jak se pohybuje a ohýbá ve vlnách pod námi.“

Hal přikývl. „Dvě části rámu jsou hodně naprasknuté. To mohlo způsobit pohyb trupu, který jsi cítil. Nebylo to vidět, dokud jsme neodstranili palubu a nevynesli zásoby. Oprava by neměla zabrat moc času.“

Jern s úlevou uvolnil ramena. Přesně v takovou zprávu doufal – ačkoli si nedovolil doufat moc silně. Jako většina námořníků byl pověřivý a věřil, že když doufáte v dobrý výsledek, nesplní se vám to.

„Skvělá zpráva,“ řekl konečně. „Děkuju, Hale.“

Hal pokrčil rameny. „Jsem rád, že se to dá opravit.“

Stig naklonil hlavu na stranu a kritickým okem si prohlížel poškozenou vlčí loď. „Dokážeš to opravit tady – na pláži?“

Hal zavrtěl hlavou. „Dokonale ne. Musíme odstranit všechna prkna a dostat se na základní rám, na kostru, pak odstranit prasklá žebra a vytvarovat nová. To je dost náročný úkol v tomhle terénu.“

Jernova tvář se protáhla. Myslel si, že Hal říkal, že loď dokáže opravit.

Hal ho povzbudivě poplácal po rameni. „Neboj. Tady zvládneme udělat dost dobrou dočasnou opravu – s tou se pak dostanete domů. Pak si najdeš dok, kde to udělají pořádně.“ Škrábal si bradu a přemýšlel o nastávajícím úkolu. „Opravíme ta prasklá žebra rybou,“ řekl. Když uviděl zmatený výraz na Jernově obličeji, vysvětlil to. „Vytvarujeme kusy dřeva tak, aby seděly na žebrech z obou stran. Pak je pevně sešroubujeme dohromady – bude to něco jako dlahy na zlomené noze. Nakreslím ti šablonu, aby sis je mohl vytvarovat. Navrhnu, abys to nechal udělat ve vesnici pod hradem Araluenem, mají tam dobrou truhlářskou dílnu. Pak ty díly dovezeš zpátky sem a našroubuješ je na místo.“

„A to bude držet?“ zeptal se Jern.

Hal přikývl. „Krátkodobě ano. Stačí to, aby ses dostal zpátky domů. Čím déle je tam necháš, tím budou volnější – a loď se začne znovu ohýbat.“

Podíval se na nebe. Slunce už bylo za kopci západně od pláže a ve vzduchu byl cítit déšť.

„Už je skoro tma. Posuneme ji ještě výš po pláži. Nechal bych tady čtyři nebo pět mužů na stráž. Zbytek vezmu zítra zpět k hradu Araluenu.“

Když následující ráno začal příliv, dva tucty vojáků z *Vlčího zubu*, kteří měli jet s Volavkami zpět do hradu Aralueny, sebraly své zbraně, štíty a pytle a sešly dolů po pláži k místu, kde byla k okraji vody vytažena *Volavka*. Byla to

mnohem menší loď než *Vlčí zub*, a tak nastal krátký zmatek, když se všichni vrhli na palubu a hledali místo na své věci. Pak se usadili na prostředku paluby a Stig s Ingvarem odstrčili loď z pláže na vodu. Ozvalo se obvyklé klepání dřeva o dřevo, jak posádka *Volavky* vytahovala vesla a prostrkovala je otvory. Pak veslaři zabrali proti vodě a úhledná malá loď vyjela od pláže na hlubší vodu.

Hal se propletl davem mužů roztaženým na palubě a chopil se kormidelní páky. Kývl na Stiga, který byl u vesla na zádi, a vysoký námořník zakřičel rozkazy veslařům.

„Levobok vzad. Pravobok vpřed!“

Díky opačnému tahu dvou řad vesel se loď hladce otočila po délce, až její špičatá příď směřovala na moře.

„Společně vpřed! Hej, hop! Hop!“ zavolal Stig a udal tempo veslařům.

Jern přešel k Halovi na kormidelní plošinu. S uznáním sledoval, jak malá loď nabírá rychlost a břehy zátoky se míhají kolem stále rychleji.

„Pluje krásně,“ poznamenal.

Hal se při té pochvale usmál. „Děkuju. Máme ji rádi,“ řekl. Podíval se na vějičku na stěžni. Vlála směrem k pravoboku. To znamenalo, že až dosáhnou ústí zátoky a stočí se k severu, vítr bude přímo proti nim.

Jern si jeho pohledu všiml. Vlastně se právě na vějičku také díval. Byla to automatická reakce každého skirla. „Vypadá to, že budeme veslovat,“ řekl.

Hal došel ke stejnému závěru. *Volavka* by díky rozvržení přední a zadní plachty dokázala křížovat proti větru a posouvat se vpřed v řadě diagonálních otoček. Ale to by znamenalo neustálé vytahování a stahování plachet, což by bylo složité, když byla paluba plná mužů navíc.

Na druhou stranu, díky těmto mužům navíc tady byla spousta rukou, které se mohly vystřídat u vesel. Hal se rozhodl, že bude rychlejší, když na sever k ústí Sematu dovešlují.

„Moji chlapi můžou taky veslovat, jestli chceš,“ navrhl Jern.

Hal vděčně kývl. „Nejprve vyplujeme ze zátoky.“

Navedl loď asi půl míle od pobřeží, aby měl dostatek prostoru. Vítr v té chvíli váł od severu, ale to se mohlo změnit bez varování a oni se mohli ocitnout v pozici, kdy budou mít pobřeží na závětrné straně, což by znamenalo, že by je vítr hnál k pevnině. Všichni skirllové si na takovou věc dávali pozor. Bylo běžným zvykem držet si pobřeží na dohled, ale zároveň si nechat hodně prostoru k manévrování, kdyby nastaly potíže.

Hal kývl na Jerna. Skirl *Vlčího zubu* postoupil o pár kroků vpřed a zvýšeným hlasem zavolal na svou posádku.

„Tak jo, chlapi, šestnáct z vás teď převezme vesla od Volavek a ukáže jim, jak veslují skuteční námořníci.“

Po pár vteřinách dohadování, kdo bude veslovat, slezli muži do veslařského prostoru a nahradili Volavky u vesel. Na každé straně bylo osm mužů, dva muži vždy na jedno veslo. Jernův první důstojník, Sten Engelson, zaujal Stigovo místo u zadního vesla a vykřikoval povely, aby jeho muži veslovali naráz. Díky zvýšenému výkonu dvojic u vesel *Volavka* plynule vyrazila vpřed, její příď krájela vodu a vytvářela velkou vlnu, po které zůstávala za lodí bílá čára.

Jesper, který ovládal jedno z vesel vpředu, odešel na zád' a pohodlně se rozvalil na palubu vedle Halova místa u kormidelní páky.

„To je život,“ řekl. „Můžeme si je nechat?“

Jeden z veslařů ho zaslechl a zakřenil se na něj. „Je lehoučká,“ řekl a zabíral veslem bez zjevné námahy. „Tohle bychom vydrželi celý den.“

„Opravdu?“ zavolal Sten ze své lavice. „V tom případě můžeme trochu přidat: Hej, hop! Hop!“

Veslaři začali zabírat rychleji ve svižnějším tempu a *Volavka* nabrala ještě větší rychlost. Od severu přicházely dlouhé, mírné vlny, hnané větrem. Loď se přehupovala přes vlny, příd' narážela do jejich vršků a vysílala spršky vody přes palubu na muže, kteří byli usazení na lodi. Nikomu to nevadilo. Byli to námořníci, zvyklí se občas namočit. Vzrušující rychlost lodi více než vynahrazovala malé nepohodlí z provlhlého oblečení.

Stig přišel za oběma skirly na kormidelní plošině.

„Souhlasím s Jesperem,“ řekl. „Budeme si ty lidi brát s sebou na plavby. Nebudeme muset vytahovat plachty.“

„Tvoji muži to rozhodně s vesly umí,“ řekl Hal Jernovi.

Starší skirl přikývl. „Je to dobrá posádka. Ale jak Lars říkal, ta loď je lehká. Jsou zvyklí na veslování na *Vlčím zubu*, a ten je třikrát, možná čtyřikrát těžší než tahle malá kráska.“

„No, moji muži rozhodně ocení odpočinek,“ řekl mu Hal a kývl směrem k Ulfovi a Wulfovi, jednovaječným dvojčatům a plachtařům, kteří si právě dobromyslně dobírali veslující posádku. Všichni členové posádky *Volavky* si užívali ten nový pocit, že někdo vesluje za ně a oni nemusejí veslovat sami. A užívali si také vzrušení a nadšení z toho, že loď pluje tak rychle. Při veslování nikdy tak rychle po vodě neletěla.

Mířili dál podél pobřeží, které se rýsovalo po jejich levoboku jako dlouhá, zelenošedá čára. Přesně jak říkal jeden z veslařů, posádka *Vlčího zubu* udržovala rychlé tempo bez známek únavy. Mnohem dřív, než Hal původně předpoklá-

dal, se tak před nimi na pobřeží na levoboku otevřelo ústí řeky Semat. Zabral za kormidelní páku, otočil příď lodi o devadesát stupňů a zamířil k široké řece.

Až doteď se vlny i vítr obracely přímo proti nim. Teď směřovaly téměř přesně kolmo na loď a houpání a kývání lodi se změnilo. Začala se silně kolébat a zábradlí na straně k pobřeží se někdy dostávala pod hladinu.

Hal si s přimhouřenýma očima prohlížel řeku. Původně nasměroval *Volavku* přímo do jejího středu. Ačkoli stále mířila tím směrem, viděl, že příď se trochu stáčí po větru, takže loď mířila spíš k jižnímu břehu řeky.

Jern váhal, nevěděl, jestli má Hala na tuto skutečnost upozornit. Bylo by velmi nezdvořilé radit jinému skirlovi, aniž by se ho ten ptal na názor. Uvolnil se, když viděl, že Hal posunul kormidelní páku tak, že se příď stočila k severnímu břehu. Vesla i směrová ploutev teď loď tlačily k severu a vítr ji stácel k jihu. Po několika drobných úpravách se obě síly vyrovnaly a loď nabrala správný kurz přímo do středu řeky.

Hal si všiml Jernovy chvilkové nerozhodnosti. Teď se na něj usmál a řekl: „Všiml jsem si.“

Houpavý pohyb se zmínil, když vpluli pod ochranu výběžků pevniny a vlny opadly. Pořád ale vál silný vítr, a jakmile dopluli dál do vnitrozemí, Hal dal znamení Jernovi.

„Vesla nahoru!“ nařídil starší muž, a osm vesel se zvedlo z vody a zůstalo viset vodorovně nad hladinou.

„Vesla dovnitř.“ Vesla vjela dovnitř s vrzáním dřeva o dřevo. Loď pokračovala v pohybu a postupně zpomalovala.

„K plachtám!“ zavolal Hal.

Ulf s Wulfem už na ten rozkaz čekali. Vyskočili na nohy, pospíchali dopředu a vyhýbali se přitom koncům vesel, které ležely na palubě.

„Vesla uložit!“ zavolal Jern a ozvalo se další rámusení, když se osm vesel z bílého dubu zvedlo a pak bylo uloženo do vidlicovitých držáků, ve kterých vesla spočívala rovnoběžně s délkou paluby. Ingvar, Jesper a Stefan zároveň následovali dvojčata dopředu a postavili se na své místo u seřizovacích lan na pravoboku.

„Levá plachta nahoru!“ nařídil Hal a tři členové posádky zabrali a vytáhli ráhno s plachtou na levoboku po zavalitém stěžni až k prohlubni, do níž ráhno pevně zapadlo. Plachta se na chvíli vydula, jak se do ní opřel vítr. Pak Ulf s Wulfem zabrali za lana a plachtu napnuli. Vypnula se do hladké křivky a zachytávala svižný vítr od severu. Zabrali ještě víc a *Volvka* vyrazila vpřed. Na chvíli se její příbřežní zábradlí ocitlo téměř u hladiny řeky. Pak Ulf s Wulfem lana zase trochu povolili, ještě předtím, než jim to Hal stihl nařídít. Loď se vyrovnala a voda šplouchala a cákala podél jejích boků.

Během pár minut už se za lodí vytvářela rovná bílá brázda. Loď se srovnala na novém kurzu a plula stejně rychle jako pod záběry svalnatých paží posádky *Vlčího zubu*.

Jern uznale kývl. „Jak jsem říkal, je to krásná lodička.“

Hal se podíval na břehy ubíhající kolem a odhadoval rychlost. „Tímhle tempem budeme u hradu Araluenu za tři hodiny,“ řekl.

Čtyři

Maddie měla sen.

Zdálo se jí, že je na trhu na nádvoří redmontského hradu. Všude stály plátěné stánky, kde se prodávalo oblečení, nože, sekery, sedla a udidla, i štučky čerstvě obarvených látek. Ona ale mířila na své oblíbené místo na trhu – k řadě stánků, kde se prodávalo jídlo.

Konkrétně mířila ke stánku s koláči. Sáhla do kapes, aby se přesvědčila, že má pár stříbrných mincí. Na slaný koláč, na který měla chuť, potřebovala jen jednu, a trvala na tom, že zaplatí.

Až příliš často jí prodejci zboží prostě dali a snažili se mávnout rukou nad nabízenými penězi. „Hraničáři neplatí,“ říkali s úsměvem.

Ale Will ji učil, aby svou útratu vždy zaplatila. *Nepřijímáme jídlo ani jiné zboží zdarma. Tak nebudeme nikomu nic dlužit.*

Když se ptala proč, vysvětlil jí to. *„Představ si, že jednou přistihneš některého z těch obchodníků, jak vynáší víno nebo jídlo z hradního sklepa. Nebo ho nachytáš, jak pašuje zboží po řece.“*

Zadržíš ho, on se na tebe podívá a řekne: „Ale vždyť ty sis taky brala zadarmo koláče, které jsem ti dával.“ Budeš mu zavázaná a bude pro tebe těžší dělat svou práci.“

Chtě nechtě musela uznat, že má pravdu. Pro hraničáře bylo lepší nebýt zatížený nějakým dluhem či vděčností. Proto žili mimo hrad, v útulné chatce mezi stromy. Hraničáři museli být vnímáni jako nestranní, neovlivnitelní nikým od barona až po posledního prodavače koláčů.

Příjemná vůně koláčů byla čím dál silnější a v žaludku jí zakručelo. Vyndala z kazajky jednu minci a zrychlila krok.

Podsaditý muž jdoucí proti ní jí vrazil do ramene. Nečekala to a minci upustila. Když se pro ni shýbla, muž jí opět vrazil do ramene, až ztratila rovnováhu. Pak to udělal znovu.

„Nechte toho!“ řekla vztekle. Ale on jí dál vrážel do ramene čím dál větší silou. Pak se kupodivu naklonil ještě blíže k ní a vydechl jí do obličeje svůj teplý dech. Odtáhla se. Nevoněl zrovna po fialkách. Vlastně byl podivně cítit trávou a ovsem.

Otevřela oči a zjistila, že zírá na Trkačovu protáhlou hlavu, která se nacházela pár palců od ní.

„Chtoho! Cděláš?“ zamumlala ještě napůl ze spaní. Pak si matně uvědomila, že její kůň, věrný svému jménu, jí strká hlavou do ramene. Nebyl tu žádný podsaditý muž. A co hůř, žádný stánek s koláči. Jen její kůň a hustá tráva, na které usnula.

U Blarneyho věčného vousu, když spíš, tak opravdu spíš, co? Snažím se tě vzbudit už deset minut. Chvilí jsem si myslel, že jsi mrtvá.

Jako všichni hraničářští koně měl i Trkač sklony k přehánění. To strkání a funění netrvalo déle než půl minuty. Maddie se posadila a protírala si oči.

„Co ty víš o Blarney – nebo jeho vousu?“ odsekla podrážděně. Blarney byl vedlejším hybernským bohem, o kterém

jí vyprávěl Halt. Jeho vous sahal pořád až k zemi bez ohledu na to, jak často ho zastříhoval nebo holil. Každou noc dorostl do plné délky. Výsledkem bylo, že o něj neustále zakopával.

Následkem toho měl tento vedlejší bůh věčně špatnou náladu.

Trkač se od ní odklonil a vědoucně nahnul hlavu. *Leccos slyším. Leccos vím. Chvilku jsem si myslel, že bys ráda věděla, že sem pluje loď.*

V tu chvíli byla dokonale probuzená.

„Cože? Proč to neřekneš hned?“ Snažila se vyskočit na nohy, ale levá bota se jí zamotala do lemu pláštěnky a ona zakopla a spadla zpátky do trávy.

Trkač se zahihňal. *Ty a Blarney jste teda dvojka. Mrštní. S jistýma nohama.*

„Sklapni,“ poradila mu, vstala trochu opatrněji a zvedla ze země luk a toulec s šípy.

Trkačovy plece se otrásaly, jak se dál potichu smál.

Zastínila si oči dlaní a dívala se po proudu. Několik set kroků daleko skutečně spatřila světlý trojúhelník plachty *Volavky*. Malá loď rychle krájela vodu, poháněná silným větrem z pravé strany. Zamračila se a vzpomínala na ten správný námořnický výraz.

„Vítr jí fouká odprava,“ řekla a natáhla si kapuci.

Trkač se zase začal hihňat nahlas. *Fouká odprava?*

„Fouká odprava. To říkají námořníci, když mají vítr od pravé strany,“ řekla mu s povýšeným tónem v hlase.

Zastríhal na ni ušima. *Spíš říkají, že „vítr vane z pravoboku“.*

Vzdala to, když si uvědomila, že v téhle hádce ho neporazí. Místo toho vykročila k okraji řeky. Vesele se loudal za ní.

„Co že jsi najednou takový odborník?“ zamumlala. Ale samozřejmě ji slyšel.

Jak říkám. Leccos slyším. Leccos vím.

„Jsi všeználek,“ sdělila mu. „Všeználek a náfuka.“

Vypadal lehce uraženě. *Náfuka?*

Kývla a otočila se k němu čelem. „Náfuka. Věř mi, vím to. Právě jsi mi foukl svůj ovesný, travnatý dech do obličeje a nebylo to příjemné.“

Pro jednou se zdálo, že Trkač nenajde odpověď. Zaklonil hlavu a rozhořčeně na ni zíral podél svého dlouhého nosu. Pak znovu zastříhal ušima a potřásl hřívou.

Maddie, potěšena svým malým vítězstvím, odběhla ke břehu řeky. Loď už byla jen sto kroků daleko. S nadějí, že mají na hlídce někoho bystrozrakého, vyndala z kazajky bílý šátek, zvedla ho nad hlavu a začala s ním mávat.

Jesper, usazený na hlídce na přídi, náhle spatřil na břehu řeky nějaký pohyb. Trochu ho znepokojilo, že nerozeznal stojícího člověka, dokud ten nezačal mávat bílým šátkem. Dotyčný byl oblečený v zelenohnědé skvrnitě pláštěnce, díky které splýval s lesy v pozadí. Opožděně pak zavolal varování na Hala.

„Někdo na nás mává! Tam na tom travnatém břehu před námi!“

Hal, Jern a Thorn probírali na kormidelní plošině plány opravy *Vlčího zubu*. Po Jesperově upozornění obrátili pozornost ke břehu.

„Co to má na sobě?“ zeptal se Jern.

Hal přimhouřil oči. Stejně jako Jesperovi, ani jemu se nedařilo postavu pořádně zaostřit. Ale takové pláštěnky už viděl. „Je to hraničář,“ odpověděl.

Jern se zamračil. „Skoro není vidět,“ poznamenal.

Hal na něj mrkl. „To dělá ta jeho pláštěnka.“

Volavka mířila ke břehu, takže nebylo potřeba loď otáčet. Hal zavolal na Ulfa s Wulfem. „Uvolněte trochu plachtu.“ Rychlost se snížila hned, jak dvojčata splnila rozkaz.

„Není moc velký, co?“ řekl Jern. Když teď byli blíž, viděl postavu zřetelněji.

„Většina z nich není velká,“ vysvětlil mu Hal. „Ale nenaštví ho. Hraničáři jsou neuvěřitelní bojovníci.“

Thorn mlčel a prohlížel si drobnou postavu na břehu. Teď zamyšleně promluvil. „Víte, já si myslím, že to není muž. Je to děvče.“

„Děvče v hraničářské pláštěnce?“ opáčil Hal překvapeně. Nikdy o něčem takovém neslyšel. Podíval se pozorněji. „Ale možná máš pravdu.“ Pak si hraničář sundal kapuci a on zřetelně uviděl jeho tvář.

„To je Kasandřina dcera!“ řekl. „Maddie. Proč má na sobě hraničářskou pláštěnku?“

Thorn se usmál pod vousy. „Věděl jsem, že je na ní něco neobyčejného.“

I když si Hal prohlížel postavu na břehu, podvědomě při tom posuzoval úhly, vzdálenost a rychlost.

„Skasat plachtu!“ zavolal na dvojčata. Plachta hladce sjela po stěžni, kde ji plachtaři sebrali a nahrubo poskládali. *Volavka* poskakovala po čím dál mělčí vodě a Hal natočil příď tak, aby najela na písek pod ostrým úhlem.

„Budeš zastavovat?“ zeptal se Jern. „Kvůli nějakému děvčeti?“

Hal se na něj podíval, ale pak obrátil pozornost zpět k navádění *Volavky* na břeh. „To ‚děvče‘ je hraničářka,“ řekl.

„Navíc dcera princezny regentky. Myslím, že by bylo moudré zjistit, co chce.“

Příď zavržala na písku a vyjela pár kroků nahoru. Pak, když loď ztratila rychlost, se kýl natočil rovnoběžně s břehem. Jesper okamžitě přeskočil příď, přeběhl pár kroků a zarázil příďovou kotvu pevně do písku. Maddie na něj kývla, když procházel kolem, a vydala se k přídi malé vlčí lodi. Obě posádky se nahrnuly k zábradlí a zvědavě ji sledovaly.

Stig přešel dopředu, nahnul se přes zábradlí a nabídl jí ruku. Popadla ho za zápěstí a on ji lehce vytáhl nahoru na palubu a postavil ji vedle sebe.

„Vítejte na palubě,“ usmál se na ni.

Oplatila mu úsměv. „Ráda vás vidím. Bála jsem se, že jsem vás promeškala.“ Rozhlédla se po kruhu zvědavých, vousatých tváří a sraštila obočí. „Tolik vás předtím nebylo, že?“

„Máme s sebou část posádky z *Vlčího zubu*,“ řekl jí Stig.

Paluba malé lodi byla přecpaná. Maddie odhadovala, že tu musí být skoro třicet mužů. Usmála se pro sebe. *Třicet Skandijců bude mocná útočná síla, pomyslela si, pokud je matčin odhad jejich bojových schopností správný.*

Rozhlédla se. Vousatí statní námořníci jí bránili ve výhledu. Většině z nich sahala sotva po ramena. „Kde je Hal – váš skirl?“ zeptala se a použila skandijský výraz pro kapitána lodi.

Stig ukázal k zádi. „Je tam vzadu.“ Mávl rukou na shromážděné námořníky, kteří si prohlíželi to zvláštní zjevení. Někteří z nich už hraničáře viděli, ale nikdo z nich neviděl hraničářku. „Uhněte, bando! Procházíme.“

Culící se mořští vlci ustoupili a nechali ji a Stiga projít. Následovala vysokého prvního důstojníka na zád, kde čekali Hal s Thornem a třetím mužem, kterého nepoznávala

– *nejspíš to byl někdo z posádky Vlčího zubu*, pomyslela si. Hal vystoupil vpřed, když se přiblížili.

„Vítejte, princezno Madelyn,“ řekl. Jako každý Skandijec se ani nepokoušel klanět. „Je to správné oslovení?“ Rozhodně nebyla oblečená jako princezna, to viděl. Pod pláštěnkou měla na opasku toulec se dvěma tucty šípů, který vyvažovala dvojíta pochva se saxonským nožem a menším vrhacím nožem. Luk měla přehozený přes rameno.

„Maddie bude stačit,“ řekla mu. „Princeznu dělám jen na hradě Araluenu. Po zbytek času jsem hraničářka – učeňka třetího ročníku.“

Hal si všiml bronzového dubového lístku, který měla na krku. Věděl, že to je hraničářský symbol.

Jern se při jejím prohlášení zamračil. „Ale vždyť jsi dívka.“ V jeho větě jasně zaznívala otázka.

Maddie přikývla. Tohle slyšela už mnohokrát předtím. Byla na to zvyklá. „Je pěkné, že jste si všiml. Ve skutečnosti jsem první hraničářka vůbec – první děvče, které bylo do jednotek přijato jako učeňka.“

Thorn zavrtěl hlavou a na tváři měl obrovský úsměv. „Já tušil, že je v tobě něco víc,“ řekl. „Ten kanec, kterého jsi zastřelila – to nebyla žádná náhoda, že?“

Na tváři se jí objevil lehoučký úsměv. „Ne,“ přiznala. „Dost dobře jsem věděla, co dělám. Myslela jsem si, že jste mě prohlédl.“

Thorn se plácl svým dřevěným hákem do levé dlaně. „Já to tušil,“ zopakoval. „A říkal jsem jim to, *na té holce je víc, než je na první pohled vidět.*“

„To říkal,“ potvrdil Hal. „Říkal to několikrát.“

„Víc než několikrát,“ vložil se do hovoru Stig s úsměvem. „Vlastně už s tím začínal být docela únavný.“

„Pravda je,“ řekl Thorn, „že já to věděl a vy ostatní ne. A bylo vám jedno, kolikrát jsem vám to říkal.“

„Což bylo mockrát,“ řekl Stig. Ale nic nedokázalo setřít spokojený výraz z Thornovy zarostlé tváře.

Hal cítil, že opět řekne, *já to tušil*, a tak zvedl ruku a zara-
zil ho.

„Takže, hraničářko Maddie, jak ti můžeme pomoci?“

Pět

Kasandra se opírala o zábradlí na balkoně, který lemoval věž, a prohlížela si okolní krajinu. Věděla, že je moc brzy na to, aby se Maddie vrátila. Ale stejně každé ráno hlídkovala na balkoně a hledala každou známku aktivity v podhradí.

Ucítila za sebou pohyb. Otočila se a uviděla Ingrid, která jí s úsměvem nabízela kouřící hrnek.

„Myslela jsem, že byste si dala kávu, má paní,“ řekla Ingrid.

Kasandra si vzala hrnek a ohřívala si o něj ruce. V brzkém ránu byl vzduch ještě mrazivý. Napila se a poděkovala jí úsměvem.

Ingrid k ní přistoupila a opřela se o zábradlí vedle ní. Protože její paní tady nebyla, mladá žena se upnula na Kasandru. Na Kasandřině tváři se projevovala zátěž z velení bojové jednotce. Nespala dobře. Ingrid to věděla, protože často slyšala princeznu, jak uprostřed noci opouští svůj pokoj, chodí po balkoně, upírá oči do temnoty a snaží se spatřit nějaký pohyb Dimonových mužů.

„Ani stopy po tom, že by se někdo blížil,“ řekla Ingrid.

Kassandra zavrtěla hlavou. „Je moc brzy. Maddie se právě dostala k řece – pokud se jí podařilo odsud uniknout.“

Ingrid si uvědomila, že když Kassandra vyslovila své pochyby, bylo to důkazem napětí, které cítila. „Unikla odsud,“ řekla Ingrid jistě. „Kdyby ne, Dimon by okamžitě stál na schodišti, chlubil by se tím a používal by ji jako nástroj k vyjednávání.“

„To je pravda,“ řekla Kassandra, která byla vděčná za takové ujištění.

„Jak dlouho bude trvat, než se vrátí zpátky?“ zeptala se Ingrid.

Kassandra její otázku zvažovala. „Pokud Volavky připlují včas, měla by se s nimi spojit asi tak za den. K tomu další dva dny, než se dostanou k pevnosti na kopci. Pak řekněme další dva dny, než se spojí s Horácem a vymyslí plán. Další den na to, aby mu pomohly probít se ven. A pak ještě čtyři dny, než se vrátí sem. To je celkem deset dní – ale raději počítejme dva týdny.“

„A nám mezitím nezbyvá nic, než tady v klidu sedět,“ řekla Ingrid.

„Jak říkáš. V klidu sedět. A zajistit, aby nás Dimon nepřekvapil nějakým dalším trikem.“

V tu chvíli se ozvalo bušení kladiv a obě ženy si rychle vyměnily pohledy.

„Už to dělají zase,“ řekla Kassandra. Otočila se od zábradlí a přeběhla na druhou stranu balkonu obrácenou do hradu. Bušení se ozývalo z hradního nádvoří. Ale přicházelo z opačné strany hlavní věže, takže nemohla vidět to, co se tam stávalo.

„Co mají za lubem?“ ptala se Ingrid napůl pro sebe. Bušení kladiv se začalo ozývat už den předtím kolem poledního. Pokračovalo celé odpoledne a utichlo zvečera.

„Nic dobrého, tím si můžeš být jistá,“ odpověděla Kasandra se zamračeným čelem. Nelíbilo se jí, že neví, co Dimon dělá, co má v plánu. Docela věřila, že nahoře ve věži jsou v bezpečí. Jenže *docela věřit* bylo hodně daleko od *být si jistý*. Dimon ukázal, že dokáže být ďábelsky vynalézavý – svědčil o tom jeho úspěšný plán na ovládnutí hradu. U takového nepřítele se vyplácelo vědět dopředu o jeho plánech.

Nakonec pokrčila rameny. „Předpokládám, že o jeho plánech se včas dozvíme,“ řekla.

Ještě pár minut stály bok po boku a dívaly se dolů na nádvoří, do rohu, za kterým se ozývalo bušení. Kasandra si chvíli pohrávala s myšlenkou, že by slezla po žebřících do sklepa a pak se vykradla ven, aby zjistila, co nepřítel chystá. Ale pak ji rychle zavrhl. Bylo by to příliš riskantní. Neměla Maddiinu schopnost pohybovat se tak, aby ji nikdo nezpozoroval. Vždycky existovala možnost, že by tak mohla prozradit existenci skrytého schodiště do horních pater věže.

„Budeme muset být trpěliví,“ řekla zčásti sobě a zčásti mladé ženě vedle sebe.

V tu chvíli bušení utichlo.

„Jsou s tím hotoví, ať už je to cokoli,“ poznamenala Ingrid.

„Nebo si dali přestávku na kávu,“ odpověděla Kasandra. Ale po pár minutách zaslechly mužské hlasy vykřikující rozkazy a potom nový zvuk – jak se něco těžkého vleče po dlažebních kamenech. Obě se nedočkavě naklonily vpřed, zíraly přes zábradlí a snažily se zahlédnout...ani vlastně nevěděly co.

Nejprve uviděly skupinu mužů – asi tucet – kteří tahali za lana a pomalu vycházeli zpoza rohu hlavní věže na nádvoří pod nimi. Zjevně měli těžkou práci – to, co táhli, bylo veliké a neforemné. Slyšely dunivé rachocení velkých dřevěných kol na dlažebních kamenech, vrzání lan a křik pohaněčů, kteří měli vše na povel a hulákali na muže u lan, aby se snažili víc.

Pak se pomalu začala objevovat masivní dřevěná plošina. Když vyjela na volné prostranství, viděly další podrobnosti: dlouhý, jeřáb připomínající trám seděl na vrcholu plošiny na kolečkách, a ve třetině jeho délky byl otočný bod. Na delším konci visela kolébka z lan, v níž se nacházel kožený předmět ve tvaru kbelíku. Spatřily také sestavu ozubených kol u základny trámu a velkou konstrukci připomínající naviják.

„Co to je?“ zeptala se Ingrid nervózně. *Ať je to, co je to,* myslela si, *nevěštlí to nic dobrého.*

„To je obléhač stroj,“ odpověděla Kasandra tiše. „Trebuchet nebo katapult. Slouží k tomu, aby vrhal velké kameny do obléhaného hradu a bořil zdi.“

Ingrid se na ni vystrašeně podívala. „Dokážou s ním zbořit tyhle zdi?“ zeptala se a podívala se na zdánlivě nezníčitelnou oblou žulovou zeď věže. Pak se podívala znovu na trebuchet. Na tom stroji bylo něco zlého a hrozivého.

Kasandra pokrčila rameny. „Nejsem si jistá. Ta věž je velmi pevná. Ale když vydrží vrhat kameny dost dlouho, možná se jim to podaří.“

Otočila se, když za sebou uslyšela kroky, a uviděla Merlona, který vyšel z věže a došel k zábradlí, aby se podíval dolů. Zdálo se, že seržanta pohled na obléhač stroj nijak neohromil. *To je uklidňující,* pomyslela si. Zamručel a odplivl přes zábradlí.

„Co tomu říkáte, Merlone?“ zeptala se. „Podaří se jim s tím zbořit tyhle zdi?“

„Nebude to snadné, má paní. Záleží to na spoustě věcí. Mezitím bych sem mohl poslat pár lukostřelců, aby se je pokusili zpomalit.“

Ukázal na muže pod nimi, kteří se hemžili kolem stroje a táhli ho na místo. Tři z nich vylezli na stroj a začali otáčet navijákem. Hlavní trám se začal pomalu pohybovat nahoru a pak vzad. Jak se otáčel kolem své osy, uviděli, že má na kratším konci protiváhu v podobě obrovského balvanu.

Kassandra přikývla. Merlonův nápad dával smysl. „Dobrá myšlenka. Jděte pro ně.“

Odběhl zpět do věže. Slyšeli, jak za běhu vykřikuje rozkazy.

„Jakmile natáhnou trám proti vahadlu,“ vysvětlovala Kassandra Ingrid, „naloží do nádoby na konci lan střelu v podobě kamene. Pak trám uvolní, ten se vyšvihne nahoru a dopředu, a lana s nádobou stejně tak. Až se trám zastaví, lana s nádobou budou pokračovat v pohybu. Tak se zvýší síla pohybu a ta vystřelí kámen sem na nás.“

Než mohla Ingrid odpovédět, ozvalo se za nimi dupání nohou a objevili se tři lukostřelci, kteří se seřadili u zábradlí. Za nimi šel Merlon. Zašklebili se, když jim ukázal dolů na nádvoří.

„Vidíte to?“ řekl jim. „To vyrobil sir Dimon a jeho muži. Je tam tucet jeho nejlepších, kteří čekají, až na nás budou moct začít vrhat kameny. Nechcete jim, chlapci, dát nějaký námět k přemýšlení?“

Lukostřelci neřekli nic. Všichni ale vytáhli šípy z toulců a nasadili je na tětivu.

„Všichni najednou,“ řekl nejstarší z nich. „Na můj povel.“